

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.091 van 26 juni 2013
in de zaak A. 205.696/XIV-34.399**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katelijne Van Bellingen
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Jaargetijdenlaan 54
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 juli 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 83.176 van 18 juni 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8954 van 29 augustus 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 april 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Katelijne Van Bellingen, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 7 december 2009 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 12 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 april 2012 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 18 juni 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/65, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (EVRM) van “het recht op behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn” en de “manifeste beoordelingsfout”.

De verzoeker citeert eerst de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en de motivering van het bestreden arrest voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de verwerende partij zich in de aanvankelijk bestreden beslissing beperkt tot een verwijzing naar algemene informatie in het administratief dossier, zonder echter concreet te weerleggen waarom de beweringen van de verzoeker betreffende het niet-optreden van de Albanese overheid niet zouden kunnen kloppen. Uit die algemene informatie blijken trouwens ook de ernstige problemen betreffende het politionele optreden en de corruptie in Albanië. Door niet naar concrete informatie te verwijzen en zijn beweringen niet te weerleggen, acht de verzoeker minstens de motiveringsplicht overeenkomstig artikel 149 van de Grondwet geschonden.

Vervolgens voert de verzoeker aan dat zijn recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter is geschonden omdat hem reeds vóór de terechtzitting door de voorzitter en zijn griffier werd meegedeeld dat zijn verzoekschrift zou kunnen worden verworpen. Het wordt hem in het bestreden arrest verweten dat hij op de terechtzitting geen nieuwe elementen heeft aangevoerd, doch hij kon enkel vragen om te worden gehoord, zonder een bijkomende memorie te kunnen indienen. Dit geeft blijk van een partijdige en geen objectieve of onafhankelijke behandeling van de zaak in de zin van artikel 6 van het EVRM.

Daarenboven acht de verzoeker de redelijke termijn voor de behandeling van dit dossier geschonden omdat hij meer dan twee jaar heeft moeten wachten op de behandeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terwijl hij zich ondertussen uitstekend integreerde in de Belgische samenleving. Het dossier was niet zó complex dat het niet binnen een kortere termijn had kunnen worden behandeld. De verzoeker had het recht binnen een korte termijn te weten wat hem te wachten stond en hij heeft nu een onevenredig groot nadeel geleden in vergelijking tot het eventuele voordeel

van de Belgische staat bij een uitwijzing of een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 6 van het EVRM en het redelijkheidsbeginsel zijn ook in die zin geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat de verwerende partij toegeeft dat slechts naar algemene informatie wordt verwezen zonder deze in concreto aan de verklaringen van de verzoeker te toetsen.

De verzoeker stelt nog dat de verwerende partij zelf instaat voor de behandeling en de duur van de procedure zodat zij dit probleem vanaf het begin kende en er geen probleem is dat de verzoeker dit verder in een middel voor de Raad van State uitwerkt.

Beoordeling

6.1. De verzoeker kan niet dienstig kritiek op de inhoud van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2012 aanvoeren omdat deze kritiek niet tegen het bestreden arrest is gericht.

In navolging van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de Raad van State herhaaldelijk bevestigd dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoeker kan de schending van die verdragsbepaling op grond van het voorgehouden gebrek aan partijdigheid en de lange duur van de beslissingsprocedure dus niet dienstig opwerpen.

De “manifeste beoordelingsfout” heeft betrekking op de materiële motiveringsplicht. De verzoeker kan de schending hiervan en de schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig opwerpen omdat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter verder niet toe in de beoordeling ten gronde van de zaak te treden.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Anders dan de verzoeker thans voorhoudt, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest wel degelijk in op de kwestie van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij geeft als reden voor de weigering immers aan dat “verzoeker in zijn verzoekschrift geen argument aanvoert dat aantoonde dat hij geen toegang zou hebben tot een daadwerkelijke bescherming van zijn nationale overheid in de zin van artikel 48/5, § 2” van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker had in zijn verzoekschrift tot beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de bescherming door de Albanese overheid aangevoerd dat de aanvankelijk bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de informatie die door de commissaris-generaal zelf werd bijgevoegd en dat daaruit blijkt dat ondanks enkele initiatieven, de problematiek van de bloedwraak een actueel en ernstig probleem blijft waar de Albanese overheden weinig tegen kunnen ondernemen of machteloos tegenover staan.

Op die argumentatie wordt in het bestreden arrest geantwoord dat “(d)e loutere bewering dat de Albanese autoriteiten geen reële bescherming kunnen bieden middels het omkeren van de door de Commissaris-generaal gedane gevolgtrekkingen uit de informatie vervat in het administratief dossier, (...) niet (volstaat) om aan te tonen dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen”. De reden waarom de kritiek van de verzoeker niet tot een hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing kan leiden, is dus duidelijk: de verzoeker trekt in vergelijking met de commissaris-generaal de omgekeerde gevolgen uit de informatie in het administratief dossier, maar toont daarmee niet aan dat de Albanese overheid geen redelijke maatregelen neemt om het voorgehouden risico op ernstige schade te voorkomen. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen